ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΟΝΕΙΡΟ ΠΟΥ ΣΒΥΝΕΙ...

ΤΟΥ JEAN MADELINE

Ἄμα μπῆκε μέσα στὸ σπίτι ὁ νέος ρώτησε :

— Ἡ κυρία εἶνε μέσα ;

— Ὄχι κύριε, τοῦ ἀπήντησαν.

Τράβηξε τότε τὸ χέρι του ποὺ τὸ εἶχε κρυμμένο πίσω ἀπ' τὴ ράχη του κρατῶντας ἕνα μεγάλο μπουκέτο τριαντάφυλλα, ἔβαλε τὸ μπουκέτο μέσα σ' ἕνα βάζο ἀπάνου στὸ τραπέζι τῆς τραπεζαρίας, ὕστερα ἔβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη του ἕνα ὡμορφο κουτὶ ποὺχε μέσα ἕνα κόσμημα καὶ τὄβαλε κάτω ἀπ' τὴ πεσέτα τῆς συζύγου του. Τώρα ἡ κυρία μποροῦσε νἄρθῃ. Ἦταν κατευχαριστημένος κι' ἀπὸ τὴ χαρά του ἔτριβε τὰ χέρια του.

Ἡ τραπεζαρία ἦταν κομψή, λουσάτη καὶ ζεστὴ. Μπροστὰ στὸ τζάκι ἕνα στρογγυλὸ τραπέζι ἦταν στρωμένο γιὰ δυὸ πρόσωπα. Ἀπάνου σὲ κάθε πεσέτα ἦταν βαλμένο ἕνα ψωμάκι κόκκινο, τραγανιστό, ὀρεκτικότατο...

Ἡ ὥρα ἦταν ἑφτὰ κι' ἀκόμα ἡ κυρία δὲν εἶχε φανῆ. Ἀνυπομονοῦσε πότε ν' ἀνοίξῃ ἡ πόρτα καὶ νὰ φανῆ ἡ ἀγαπημένη του γυναικούλα γιὰ νὰ γεμίσῃ τὸ σπίτι μὲ τὴ ξινθιὰ λάμψι της καὶ τ' ἄρωμά της ! Ἦταν ἀποφασισμένος νὰ μὴ τῆς πῇ τίποτα νὰ προσποιηθῇ τὸν ἀδιάφορο καὶ ὕστερα τῆς ἔδειξε τὰ δῶρα ποὺ τῆς ἀγόρασε γιὰ τὴν ἐπέτειο τῶν γάμων τους. Σὲ λιγάκι ἡ σύζυγός του μπῆκε μέσα μὲ τὸ πορτμονὲ στὸχέρι, λουσάτη, μὰ πολὺ κουρασμένη. Εἶπε καλησπέρα κι' ἔβγαλε τὸ γάντι της μὲ μιὰ κουρασμένη χειρονομία. Μόλις κάθησε εἶπε :

— Ἄς φᾶμε γρήγορα γιατὶ τὸ ζεῦγος Ντομπρὲ θὰ περάσῃ νὰ μὲ πάρῃ νὰ πᾶμε στὸ θέατρο. .

Ἐκεῖνος ἀπόρησε καὶ λυπήθηκε γιὰ τὴν στάσι της.

— Μὰ πῶς μικρούλα μου τῆς εἶπε, θέλετε νὰ βγῆτε ;... Ἐγὼ ποὺ νειρευόμουνα πὼς θὰ περάσουμε τὴν βραδυὰ μαζί, κοντὰ στὸ τζάκι...

— Βλέπω, ἀγαπητέ μου, τοῦ ἀπάντησε πῶς δὲν εἶστε καθόλου λογικός. Οἱ Ντομπρὲ μὲ προσκαλέσανε πολὺ εὐγενικὰ καὶ δέχτηκα γιατὶ σπάνια πηγαίνω στὸ θέατρο. Τώρα ἂν μὲ ἐμποδίζετε νὰ πάω εἶνε δικαίωμά σας καὶ θὰ ὑποταχθῶ....

Ἐκεῖνος ἄφησε τὴν ἐφημερίδα στενοχωρημένος.

— Ἄκουσε ἀγαπημένη μου, τῆς εἶπε μὴ θυμώνετε. Δὲν σκέπτομαι καθόλου νὰ σ' ἐμποδίσω... Μὴν παραπονεῖσαι πὼς δὲν σὲ πηγαίνω στὸ θέατρο. Ξέρεις πολὺ καλὰ πὼς συχνὰ τὶς νύχτες ἐργάζομαι καὶ ἀπόψε ποὺ ἤμουνα ἐλεύθερος εἶπα... πώς...

— Πολὺ καλά... θὰ μείνω, ἀπήντησεν ἐκείνη.

— Μὰ ὄχι ἀγάπη μου... ὄχι... θὰ φᾶμε γρήγορα... ὕστερα θὰ ντυθῆς, θὰ γίνῃς ὥμορφη... καὶ σὰν ἔρθουν οἱ Ντομπρέ...

Ἔβαλε τὸ μπουκέτο σ' ἕνα βάζο.

— Σᾶς εἶπα... θὰ μείνω... δὲν ἔχω πειὰ διάθεσι νὰ πάω...

Ἔβγαλε μὲ λύσσα τὶς γοῦνες της καὶ τὶς ἔριξε πάνου στὸν καναπέ. Ἐκεῖνος τὴν κύτταζε λυπημένος. Ὅλη ἡ χαρά του τοῦχε περάσει καὶ ἔμενε βουβός. Ἐκείνη κάθησε κοντὰ στὸ τζάκι καὶ εἶπε:

— Λησμόνησα νὰ σᾶς πῶ, πὼς προσκάλεσα τὸν Παῦλο Ρεγκὼ αὔριο στὸ γεῦμα... εἶνε πολὺ καλὸς νέος...

— Ἄ !...

— Τί Ἄ !... γιατί φωνάζετε Ἄ !...

— Μὰ ἀγάπη μου δὲν εἶπα τίποτα... εἶπα Ἄ !, ὅπως θἄλεγα Ὠ !... Ἐκείνη ἀνασήκωσε τὸ ξανθὸ πρόσωπό της προκλητικά...

— Μήπως θἄχουμε πάλι ζηλοτυπίες ;

Ἐκεῖνος χαμήλωσε τὸ κεφάλι του χωρὶς ν' ἀπαντήσῃ... Γιαυτὸ τοῦ μιλοῦσε ἔτσι ἡ γυναῖκα του ;

Μιὰ ξαφνικὴ λυπητερὴ ἀνησυχία τὸν κατέλαβε, μιὰ ὑποψία ποὺ τοῦ λόγχισε τὴν καρδιά. Γιατί τοῦ μιλοῦσε ἔτσι ἡ γυναῖκα του ; Μήπως τὸν ἀπατοῦσε ;... Μὰ γρήγορα συνῆρθε καὶ τῆς εἶπε μὲ καλωσύνη νὰ περάσουν στὴν τραπεζαρία.

— Ὄχι, ἀπάντησεν αὐτή. Εἶμαι πολὺ νευρική. Θὰ πάω νὰ κοιμηθῶ. Προηγουμένως ὅμως ἤθελα νὰ σᾶς εἰδοποιήσω πὼς τὴν μέρα ποὺ θ' ἀρχίσετε νὰ ζηλεύετε, θὰ ζητήσω διαζύγιο !

Ἐκεῖνος δὲν εἶπε τίποτα... Κι' ὅταν ἡ γυναῖκα του σηκώθηκε καὶ τράβηξε πρὸς τὴν τραπεζαρία γιὰ νὰ πάῃ στὴν κρεββατοκάμαρή της σηκώθηκε καὶ τὴν ἀκολούθησε σιωπηλός. Στὴ μέση τοῦ τραπεζιοῦ τὰ τριαντάφυλλα τῆς ἀνθοδέσμης του ἄρχιζαν νὰ μαραίνονται...

Ἡ κυρία τὰ κύτταξε ἀφηρημένη καὶ ρώτησε ἀδιάφορα :

— Μπᾶ ! τί εἶνε πάλι αὐτά ;

Τότε ἐκεῖνος μὲ ὑπόκωφη καὶ λυπημένη φωνὴ τῆς ἀποκρίθηκε :

— Ἀγάπη μου, σήμερα εἶνε ἡ ἐπέτειος τοῦ γάμου μας. Καί... Δὲν μπόρεσε ὅμως νὰ συνεχίσῃ. Δυνατοὶ λυγμοὶ τὸν ἔπνιξαν κι' ἄρχισε νὰ κλαίῃ !...

Jean Madeline

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΗΘΟΠΟΙΩΝ

Η ΑΠΑΓΩΓΗ ΤΗΣ ΜΑΛΙΜΠΡΑΝ

Μιὰ περίεργος ἐπίσκεψις. Ὁ ὑποχρεωτικὲς ἄγνωστος. Στὸ ἀμάξι. Ἡ παγίς. Ἡ ἐπιστολὴ τοῦ ἀγνώστου. Τὸ τραγοῦδι. Ἡ πλουσία ἀνταμοιβὴ κ. λ. π.

Ὅταν ἦταν στὴν ἀκμὴ τῆς δόξης της ἡ Μαρία Μαλιμπράν, ἡ διάσημη καλλιτέχνις τοῦ μελοδράματος τῆς συνέβη ἕνα πολὺ πρωτότυπο καὶ παράδοξο ἐπεισόδιο.

Ἕνα βράδυ, ἀφοῦ ἐτελείωσε τὸν ρόλο τῆς Δεισδαιμόνας—μιὰν ἀπὸ τὶς μεγαλείτερες ἐπιτυχίες της ὡς ἠθοποιοῦ καὶ ὡς ἀοιδοῦ—ἐγύρισε στὸ καμαρίνι της κι' ἑτοιμαζότανε ν' ἀλλάξῃ, ὅταν ἕνας ἄγνωστος, παραβιάζοντας ὅλες τὶς ἀπαγορεύσεις, ἐζήτησε νὰ τὴν ἰδεῖ «γιὰ μιὰ ἐπείγουσα ὑπόθεσι ποὺ τὴν ἐνδιέφερε προσωπικῶς».

Ἡ Μαλιμπράν τὸν ἐδέχθηκε καὶ ὅταν μπῆκε μέσ' στὸ καμαρίνι της, ἐκεῖνος τῆς εἶπε :

— Κυρία μου, συγχωρῆστε τὴν ἀδιάκρυτη σπουδή μου. Ἔμαθα τυχαίως ὅτι ἡ μητέρα σας ποὺ εἶνε γειτόνισσά μου εἶνε ἄρρωστη πολύ. Καὶ ἐνόμισα ὅτι ἔπρεπε νὰ σᾶς εἰδοποιήσω. Ἐφρόντισα μάλιστα νὰ πάρω ἕνα ἀμάξι γιὰ νὰ μπορέσετε γρηγορώτερα νὰ πεταχθῆτε στὸ σπίτι καὶ νὰ τὴν ἰδῆτε. Ἐπιτρέψτε μου νὰ σᾶς συνοδεύσω ὡς ἐκεῖ.

Ἀνήσυχη ἡ καλλιτέχνις νὰ μάθῃ τί εἶχε συμβεῖ στὴν μητέρα της ποὺ πρὶν φύγει γιὰ τὸ θέατρο τὴν εἶχε ἀφήσει πολὺ καλά, ἀκολούθησε τὸν ἄνθρωπο. Ἀπὸ τὴν βία τῆς μόλις ἐπρόφθασε νὰ ρίξῃ ἕνα πανωφόρι, ἐπάνω ἀπὸ τὴν τουαλέττα τῆς σκηνῆς ποὺ φοροῦσε. Ὁ ἄγνωστος εὐγενικὰ τὴν ἐβοήθησε ν' ἀνεβῇ στὸ ἀμάξι ποὺ περίμενε κι' ἐκάθησε κι' ἐκεῖνος δίπλα της, προσπαθῶντας νὰ καθησυχάσῃ τὴν ἀνησυχία της.

Σὲ λίγο ὅμως ὅταν συνῆλθε κάπως ἡ Μαλιμπράν, ἀντελήφθη ὅτι τὸ ἀμάξι ἔτρεχε ὁλοταχῶς μὲ κατεύθυνσι ἀντίθετη ἀπὸ τὴν διεύθυνσι τοῦ σπιτιοῦ της. Ἐρώτησε λοιπὸν τὸν σύνοδό της :

— Μὰ ποῦ πᾶμε, κύριε ;

— Μὴ φοβεῖσθε, κυρία μου. Δὲν θὰ πάθετε τίποτε. Ἄλλως τε ἐφθάσαμε...

Τὸ ἀμάξι εἶχε σταματήσει ἐμπρὸς σ' ἕνα σπίτι ὡραίου ἐξωτερικοῦ, τοῦ ὁποίου ἡ πόρτα ἄνοιξε ὡς διὰ μαγείας. Ὁ ἄγνωστος ἔσπρωξε μέσα τὴν Μαλιμπράν καὶ ἡ πόρτα ἔκλεισε πάλι πίσω της.

Βλέποντας ἡ καλλιτέχνις ὅτι ὁ σύνοδός της τὴν εἶχε ἀφήσει μόνην μέσα σ' ἕνα διάδρομο ποὺ μόλις τὸν ἐφώτιζε μιὰ λάμπα τῆς νυχτός, ἐβεβαιώθηκε πὼς εἶχε πέσει σὲ παγίδα. Χωρὶς ὅμως νὰ φοβηθῇ, ἦταν ἄλλως τε θαρραλέα, ἐσκέφθηκε πὼς θὰ μποροῦσε γρηγορώτερα νὰ βγῇ ἀπὸ κεῖ μέσα.

Μιὰ ἀκτίνα φωτὸς ξέφευγε ἀνάμεσα ἀπὸ δυὸ παραπετάσματα καὶ ἔφθανε ὡς τὸ μέρος της. Ἐπροχώρησε πρὸς τὰ ἐκεῖ καὶ μπῆκε μέσα σ' ἕνα σαλόνι πλούσια ἐπιπλωμένο, ποὺ τὸ φώτιζαν μεγάλα πολύφωτα. Δὲν ἦταν κανένας ἐκεῖ μέσα, ἀλλὰ στὴν μέση ἦταν στημένη μιὰ ἄρπα καὶ δίπλα της ἐπάνω σ' ἕνα κάθισμα, γιὰ νὰ προσελκύσῃ τὴν προσοχή της ἕνα γράμμα στὸ ὄνομά της.

Μὲ περιέργεια διαρκῶς μεγαλείτερη ἡ καλλιτέχνις ἔσχισε τὸ φάκελλο καὶ διάβασε τὸ γράμμα :

«Κυρία, συγχωρῆστε ἕνα θαυμαστὴν σας, ποὺ ἐπιθυμεῖ νὰ μείνῃ ἄγνωστος διότι ἐτόλμησε νὰ σᾶς ἀπαγάγῃ. Δὲν ἐπιθυμεῖ νὰ κάμῃ κατάχρησιν τῆς θέσεώς σας. Δὲν σᾶς ζητεῖ παρὰ μόνον ἕνα πράγμα, ἀλλὰ ἐπιμένει σ' αὐτὸ ἀπολύτως : Τραγουδῆτε γι' αὐτόν, μόνο γι' αὐτὸ τὴν ρωμάντσα τοῦ Σαοὺλ τὴν ὁποίαν ἐκεῖνος θὰ ἀκούσῃ κρυμμένος κάπου ἐδῶ κοντὰ καὶ ἔπειτα θὰ εἶσθε ἐλευθέρα».

Ἡ Μαλιμπράν σκέφθηκε στὴν ἀρχὴ νὰ ἀρνηθῇ νὰ ἐκτελέσῃ τὴ παράξενη ἐκείνη ἐντολή. Ἔπειτα ὅμως ἐσκέφθηκε ὅτι ἦταν αἰχμάλωτος, ὅτι ἴσως εἶχε νὰ κάνῃ μὲ κανένα τρελλὸ καὶ ὅτι τὸ καλλίτερο γι' αὐτὴν ἦταν νὰ ὑπακούσῃ καὶ ὄχι νὰ παλέψῃ, μὲ τὸν ἄγνωστο. Ὑπήκουσε λοιπόν. Ἐτραγούδησε γοητευτικά, συνωδεύοντας μὲ τὴν ἄρπα, τὴν ρωμάντσα τοῦ Σαούλ. Ὅταν ἐτελείωσε ὁ ἄγνωστος τῆς ἐφώναξε πίσω ἀπὸ μιὰ πόρτα ἕνα «εὐχαριστῶ».

Μετὰ τοῦτο ὁ ἴδιος ἄνθρωπος ποὺ τὴν εἶχε φέρει καὶ ποὺ δὲν ἦταν ἄλλος ἀπὸ τὸν καμαριέρη τοῦ ἀγνώστου μελομανοῦς, τὴν ὡδήγησε στὸ σπίτι της μὲ τὸ ἴδιο ἀμάξι.

Τὴν ἄλλη μέρα ἡ Μαλιμπράν ἐλάβαινε ὡς δῶρο γιὰ τὸν κόπο της ἕνα βαρύτιμο κόσμημα ἀπὸ τὸν ἄγνωστο θαυμαστή της τοῦ ὁποίου ποτὲ δὲν ἔμαθε τὸ ὄνομα.